



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 1269/2023**  
**17.04.2024. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5336/2022 од 21.12.2022. године, у седници већа одржаној 17.04.2024. године, донео је

### **РЕШЕЊЕ**

**ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5336/2022 од 21.12.2022. године.

**УКИДАЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5336/2022 од 21.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 68/20 од 29.08.2022. године, у ставу првом, другом и четвртном изреке и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 68/20 од 29.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за временски период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године плати 48.999,00 динара у то у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи исплати на име накнаде штете у висини разлике између додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за временски период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године новчани износ од 27.262,38 динара и то у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба тужиље повучена у делу за накнаду штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за период 01.01.2016. године до 01.01.2020. године. Ставом четвртим изреке, решено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5336/2022 од 21.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда испуњени су услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, јер је Врховни суд у више одлука изразио став о праву запослених код тужене на исплату разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди, због чега је применим члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене на пословима и радним задацима ..., у звању ... у Одељењу за ... Општине Липљан, сагласно решењу од 07.03.2019. године. Истим решењем тужиле је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате 8.85, а обрачун зараде тужена је вршила према наведеном решењу. Тако утврђена зарада, по основу радног ангажовања запослених на КиМ увећана је за 50%, на основу Закључка Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде и то у висини разлике између минималне зараде и основне зараде за период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године, која износи 48.999,00 динара, а разлика у висини тзв. "косовског додатка" за исти период износи 27.262,38 динара. Тужила је тужбени захтев прецизирала у складу са налазом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили неоснованим тужбени захтев, јер је исплаћена зарада тужиле, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. "косовског додатка" по основу Закључка Владе правилно обрачуната и исплаћена у вишем износу у односу на обрачунату минималну зараду, са увећањем по основу минулог рада.

Врховни суд налази да је због погрешне примене материјалног права у побијаној пресуди чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиле у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету, припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужила има право на исплату плате у висини

минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. Стога, то што исплаћена укупна плата тужиљи са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је виша од минималне зараде, није разлог за одбијање њеног тужбеног захтева, имајући у виду да тужиљи припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

С обзиром на то да због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз и мишљење судског вештака, и с тим у вези није утврђено чињенично стање у погледу висине штете коју је тужилца претрпела на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, то су одлуке нижестепених судова укинута, а укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од његовог исхода у смислу члана 163. став 4. ЗПП.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање потпуно и правилно утврди, тако што ће да поступи по примедбама из овог решења, како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, о тужбеном захтеву тужилце донесе нову одлуку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 416. став 2.ЗПП.

**Председник већа - судија  
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић**